

(...) VRIJEDNOST JE svakog časopisa izražena u tome da se s radošću očekuje i sa zadovoljstvom pročita. Ja tako očekujem *Crkvu u svijetu*. Dotjerana u svakom pogledu, na visokoj je kulturnoj razini, ali je istodobno zanimljiva, aktualna. I informativna je. Bez strančarstva i polemike, vrlo dobro nas informira o suvremenim duhovnim i misaonim kretanjima i u svijetu i u Crkvi (...).

Don Srećko Čulina, župnik, Prisoje, Hercegovina

U POVODU 10. obljetnice moje iskrene čestitke uredništvu, suradnicima i čitateljima (...).

Držim da je najveći uspjeh Crkve u svijetu što je oko sebe okupila znatan broj naših poznatih pisaca s kulturnog i filozofsko-teološkog područja. Zatim što je naša. A naša je ne samo zbog onih koji u njoj pišu, nego i zbog pitanja o kojima piše. Teme su uglavnom suvremene, specifično naše...

Posebni primjedaba nemam, osim što ponekad dobivam dojam da su pojedini članci previsoki, stilski i tematski, za širu čitalačku publiku. Istina, to nije na štetu kvaliteta samog časopisa, nego većeg broja potencijalnih čitalaca ove vrsne revije. No, potrebna nam je takva revija. Toga bismo morali biti svjesni svi mi pretplatnici *Crkve u svijetu*, pa je podržavati redovitom pretplatom i ustrajnim širenjem (...).

Dr. fra Šimun Šipić, prof. na franj. bogosloviji u Makarskoj, urednik *Službe Božje*, Makarska

SAMO JEDNO

Alma Fides

Sjedjela je do Tvojih nogu. Zapanjena. Zanesena. Slušala je: pretvarala se u Molitvu.

Bio si kratak i jasan: »Marija je najbolji dio odabrala, koji se od nje neće oduzeti«.

Pomalo se stišavalo negodovanje Marte. Ponekad ruke obmanjuju srce, odgađaju misao. U onom domu gostoljubivosti, jednom davno, Misao je htjela biti prva.

Učitelju, ipak nije sve jasno. Zagonetan si, kao uvijek. I Marta bila je ljubav. Nećeš valjda reći da nije molitva. I Ti si molio toliko puta — ne izgovarajući riječi, ne uranjajući meditativno u bit Oca. Liječio si, hranio, opsjednute oslobađao. Ne reci da t a d a nisi molio.

Razmišljam, pomalo ljudski. Zbunjuje me kuća, grad, zemlja. Sve je p o k r e t. Bez kretanja u tom mehanizmu Pokreta ja sam mrtvac. Dinamizam ljudski, Bože. Ti si me u nj ubacio.

Ne hulim, ali ne mogu a da ne nametnem svoj pojam. Upotrijebit ću T v o j u sliku. Ti znaš da li je iz sličnog konteksta: ptice nebeske hrane

se Tvojim darom, ljiljan u ljepoti iz Tvoje zemlje raste. Ali — dopusti asocijaciju: ljiljan ne misli. Ptica ne moli. Ona čak ubija. I veseli se. Mi smo s njome veseli.

Kad bi se samo molilo — srcem i mišlju, negirajući ruke — Gospode, bili bismo manje anđelima slični. Zamaglili bismo najdirljiviji prizor dječje nježnosti. Kad se ruke sklapaju na poziv srca, tako se ljudski toplo, tako gorljivo moli.

Revolucionar pretpostavlja isposnika. I Tvome je djelovanju, Gospodine, prethodila molitva samoće. Ima staza na kojima se isposnik i prorok susreću. U osami i odricanju zazivamo Te, Gospode, da bismo se s Tobom mogli boriti. Ti cijeniš rane nanesene u Ime Tvoje. Liječiš. Molitva je nagrada. Molitva je, začudo, početak borbe.

Zavidim Mariji. Bez želje da joj otmem blaženstvo. Divim se Marti. Usudujem se tvrditi da obje, tek zajedno, dočaravaju savršenstvo. Svejedno, priznat ću Ti, Gospodine: meni je do molitve. Ja od molitvene želje gorim. I bila bi punina, raspjevanost srca i ovog kretanja u danu: sjedjeti do tvojih nogu i do kraja, do u Vječnost slušati Tebe. Ne bi se opažala noć. Um ne bi poznao sumnju.

Kamenom si nas ogradio, Bože. Sve nas sputava: soba, grad, okamenjeni ljudi. Prisjećam se kako si se Ti, koji si toliko privlačio ljude, i služio im, upravo sakrivao ponekad. Bježao si, da budeš sâm s Ocem. Mora da su onda anđeli silazili da Ti služe.

Samo Te ljubav može slijediti, Gospodine. Jer si Ljubav. Izvlačimo Dekalog kao iz grobnice. Evandjelje uznemiruje prošnju. »Otpusti nam duge naše kako...« U stidu skrivam lice. Gospode, gdje je pravednik kome nećeš morati uskratiti opraštanje!

Ako je misao molitva, makar samo na Tebe usredotočena, teže je hodati, teže rukovati se, teže ponirati u tuđi pogled.

Razmišljam: htio si nametnuti Sebe. Ono samo jedno: Ti si.

Gledam iz daleke vizije: od Izaije do Ivanove Apokalipse. I Marija, mala Marija kraj sestre Marte, u njoj je, u tom proročkom tkivu uzvišena kao Misao. Gospodine, zadrži me kao Mariju. Jer mi treba nježnost. Uzvišena ozbiljnost jedne poruke.

Ljudsko vrijeme, koje čutimo u sukcesivnosti borbe, koje se u pijesak ruši i teče s Rijekom, — to vrijeme sapeto u okvir ove davne evandeoske slike, bilo bi u punini Božje kraljevstvo u duši. Da dopustiš da Te s Marijom slušamo — i gledamo. Da klečimo, anticipirajući u sebi Muk!

Sviđa mi se Marijina šutnja. Šuteći, osluškuje se. ČUJE. A treba osluškivati stvari. I kamen je iz Ljubavi. I voda ga uzalud ne reže. Mislilac i pjesnik i drvu vade dušu. Gospodine, kako je tek dobro slušati Tebe!

Rekao si da joj se neće oduzeti onaj najbolji dio. A dobila je SVE. Mene si pozvao. Sve kćeri i sinove ljudske. »Dođi, kraljevstvo Tvoje...«

Mariji je poklonjeno trenutkom slušanja. A TI si molio — za ono s a m o j e d n o u ispunjenju svih želja.